

การพัฒนาความสามารถในการพูดและความกล้าแสดงออกของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์

Development of Speaking Ability and Assertiveness in Matthayomsuka 3
Students by Using Goh and Burns' Teaching Speaking Cycle

ธนัช สุขสมบูรณ์¹ และ พิณพนธ์ คงวิจิตต์²

Dhanaj Suksomboon¹ and Pinpon Kongwijit²

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

Faculty of Education, Silpakorn University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: 1dh.dhanaj@gmail.com

Received October 7, 2023; Revised December 19, 2023; Accepted February 21, 2024

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาผลของการใช้วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์ในการพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 2) เพื่อศึกษาผลของการใช้วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์ในการพัฒนาความกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 34 คน เครื่องมือวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยโดยใช้วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์ จำนวน 4 วงจร แบบประเมินความสามารถในการพูด และแบบประเมินความกล้าแสดงออก วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความสามารถในการพูดและคะแนนความกล้าแสดงออก เพื่อทดสอบความแตกต่างหลังทดลองแต่ละวงจรด้วย การทดสอบความแปรปรวนทางเดียวสำหรับการวัดซ้ำ (One-way repeated measure ANOVA) ผลการวิจัยพบว่า 1. คะแนนความสามารถในการพูดจากการวัดแต่ละวงจรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2. คะแนนความกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากการวัดแต่ละวงจรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ความสามารถในการพูด; ความกล้าแสดงออก; วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์

Abstract

The purposes of this research were to: 1) examine a speaking ability of the Matthayomsuksa3 students by using Goh and Burns' teaching speaking cycle, and 2) examine the assertiveness of the Matthayomsuksa3 students by using Goh and Burns' teaching speaking cycle. The instruments used in this study were lesson plans, speaking ability assessment form, and assertiveness assessment form. The data were analyzed by the Mean (M), the standard deviation (SD) and one-way repeated measure ANOVA of speaking ability and assertiveness scores to find the differences of the values after the test of each circle. The results were as follows: 1) the speaking ability of the students after taking course using Goh and Burns' teaching speaking cycle are different at the .05 level of significance, and 2) the assertiveness of the students after taking course using Goh and Burns' teaching speaking cycle are different at the .05 level of significance

Keywords: Speaking ability; Assertiveness; Goh and Burns' teaching speaking cycle

บทนำ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (Office of the basic education commission Ministry of Education, 2008, p. 12) ที่กำหนดให้การพูดเป็นสิ่งที่ต้องเรียนและสามารถปฏิบัติได้ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด ดังนั้นการพูดจึงเป็นทักษะที่ครูต้องพัฒนาให้นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ โดย Boonprasert (2016) เสนอว่าการพัฒนาความสามารถในการพูดจะต้องเริ่มจากการมีทัศนคติที่ดีต่อการพูด เพราะทัศนคติมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์อย่างมาก ปัญหาด้านทัศนคติเชิงลบในการพูดนี้มีข้อมูลพบว่าผู้พูดมักจะกังวลเกี่ยวกับความผิดพลาดที่เกิดขึ้นกับการพูดในบรรยากาศที่ไม่คุ้นเคย หรือพูดต่อหน้าคนจำนวนมาก ดังงานวิจัยของ Dwyer & Davidson (2012) ที่พบว่า การพูดต่อหน้าคนจำนวนมากเป็นปัญหาที่นักเรียนกลัวมากกว่าปัญหาด้านการเงิน ความสูง และความโดดเด่น ตัวอย่างความกล้าแสดงออกของ ผู้พูดจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยพัฒนาการพูดให้ประสบความสำเร็จ สอดคล้องกับแนวคิดของ Jaffe (2004); Anantasarn (2013) และ Promnimitkul (2020) ที่มีความคิดเห็นตรงกันว่า การสร้างความเชื่อมั่นและลดความกังวลในการพูดสามารถทำได้โดยการเรียนรู้การพูดและการฝึกพูด เนื่องจากการพูดเป็นทักษะที่ต้องใช้การฝึกฝน จนมีประสบการณ์และความชำนาญ เมื่อมีความชำนาญแล้วก็จะช่วยให้ผู้พูดกล้าพูดและกล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้น

โดยในปัจจุบันมีผู้วิจัยหลายท่านประสบปัญหาเกี่ยวกับการสอนการพูดในด้านต่าง ๆ เช่นเดียวกัน จึงได้พยายามศึกษาวิธีการใหม่มาปรับเพื่อใช้แก้ปัญหาการพูดของนักเรียน ทั้งการใช้รูปแบบหรือเทคนิค การสอนการพูด เช่น การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (สุพร อังกุลดี, 2563) นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ ครูในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนทวิธาภิเศก กรุงเทพมหานคร (กนกศรี มิตรานนท์, แก้วเต็มย์ ชำนาญกิจ, มธุมิส สมานทรัพย์, ผู้ให้สัมภาษณ์, 21 กันยายน 2564) และข้อมูลจากการดำเนินกิจกรรม ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC) ของคณะครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนทวิธาภิเศกที่รับผิดชอบสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นล้วนมีข้อคิดเห็นว่าควรมีนวัตกรรมที่พัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียน เนื่องจากพบว่านักเรียนมีทักษะการพูดในที่ชุมชนหรือการพูดแบบทางการอยู่ในระดับที่ควรพัฒนา เห็นได้จากนักเรียนไม่สามารถเรียงเรียงคำพูดหรือลำดับเนื้อหาที่จะพูดได้ ขาดศิลปะในการพูด รวมถึงขาดความรู้พื้นฐานทางการพูดด้วยเหตุดังกล่าวผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรมีการนำนวัตกรรมที่สามารถพัฒนาความสามารถในการพูด และความกล้าแสดงออกเข้ามาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย โดยผู้วิจัยพบว่าวงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์ (Goh and Burns' Teaching Speaking Cycle) เป็นนวัตกรรมการจัดการเรียนรู้ที่น่าสนใจ

วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์ (Goh & Burns, 2012) เป็นวิธีที่มุ่งใช้ทักษะการพูดมากยิ่งขึ้น เพื่อพัฒนาความคล่องแคล่วในการสื่อสาร ช่วยเสริมสร้างให้มีความมั่นใจในการพูดมากยิ่งขึ้น ประกอบด้วยขั้นตอน 7 ขั้นตอน ประกอบด้วย ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจในการพูด ขั้นที่ 2 เตรียมข้อมูลและออกแบบการพูด ขั้นที่ 3 สร้างผลงานการพูด ขั้นที่ 4 พิจารณาภาษา ทักษะ และกลยุทธ์ในการพูด ขั้นที่ 5 สร้างผลงานการพูดอีกครั้ง ขั้นที่ 6 สะท้อนการเรียนรู้ของตนเอง ขั้นที่ 7 ให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อการเรียนรู้

เมื่อพิจารณาวงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์ (Goh & Burns, 2012) ผู้วิจัยจึงได้นำวงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์มาพัฒนาความสามารถในการพูดและการกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งจะเห็นได้ว่ามีกระบวนการที่ให้นักเรียนได้ทำความเข้าใจและฝึกฝนการพูดซ้ำ ๆ ทำให้นักเรียนได้มีประสบการณ์ทางการพูดมากขึ้น ซึ่งนักวิชาการ (Jaffe, 2004; Boonprasert, 2016; Anantasam, 2013) เชื่อว่าการฝึกพูดซ้ำ ๆ จะช่วยพัฒนาการพูดและความกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจมากยิ่งขึ้น ดังผลการวิจัยของ Del Rosario (2019) ที่พบว่าวงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์สามารถลดความกังวลและพัฒนาทักษะการพูดได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนรู้ด้วยวงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์

2. เพื่อศึกษาพัฒนาการความกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนรู้ด้วยวงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์

การทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการพูด

นักวิชาการ (Tunnarut, 2013; Sangchatkeaw, 2011; Chuadnuch, 2018; French, 2003; American Association of Colleges and Universities, 2007; Morreale et al., 2007; Schreiber et al., 2012) มีแนวคิดเกี่ยวกับการประเมินการพูดที่สอดคล้องกันมากกว่าครึ่งหนึ่ง (4 แหล่งข้อมูลจาก 7 แหล่งข้อมูล) ได้แก่ จุดมุ่งหมาย เนื้อหา การเรียบเรียง การออกเสียง การใช้ภาษา น้ำเสียง บุคลิกภาพ และกิริยาท่าทาง ซึ่งผู้วิจัยได้นำองค์ประกอบ 8 องค์ประกอบข้างต้นมาสังเคราะห์ขึ้นเป็นแบบประเมินความสามารถในการพูดสำหรับใช้ในงานวิจัยนี้

แนวคิดเกี่ยวกับความกล้าแสดงออก

Calberti and Emmons (1974); Fensterheim and Baer (1975); Shelton (1977) และ Kelley (1979) ให้ความหมายของความกล้าแสดงออกไว้ว่า เป็นพฤติกรรมของบุคคลที่กระทำในสิ่งที่ตนสนใจหรือกล้าทำเพื่อตนเองอย่างตรงไปตรงมาโดยปราศจากความกังวล โดยไม่เป็นการล่วงละเมิดหรือก้าวท้าวสิทธิของผู้อื่น หรือเป็นการกระทำตามสิทธิ์โดยไม่กระทบสิทธิของผู้อื่น โดย Pfeiffer and Jones (1976) ระบุว่าพฤติกรรมกล้าแสดงออกใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านอารมณ์ คือการแสดงออกถึงความเชื่อมั่น และเห็นคุณค่าในตนเอง ด้านท่าทางโดยทั่วไป คืออาการที่สะท้อนให้เห็นถึงความกล้าเผชิญสถานการณ์ ด้านวัจนภาษา คือลักษณะอาการที่เปิดเผยตรงไปตรงมา ทั้งสีหน้าและน้ำเสียง และด้านวัจนภาษา คือการใช้ข้อความสื่อสารที่ชัดเจน ไม่กำกวมหรือนอบน้อมจนเกินไป

วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์

วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์ มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาทักษะการพูดได้มีโอกาสฝึกทักษะการพูดมากยิ่งขึ้นจากการปฏิบัติการพูด 2 ครั้งในแต่ละวงจร 2) พัฒนาความคล่องแคล่วในการสื่อสารเกิดขึ้นจากการฝึกพูดหลายครั้ง ช่วยให้นักเรียนเกิดทักษะและมีความชำนาญมากยิ่งขึ้น 3) ส่งเสริมการใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมกับรูปแบบภาษาตามกาลเทศะในบริบทที่หลากหลาย มีขั้นตอน 7 ขั้นตอน (Goh & Burns, 2012) ดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจในการพูด โดยครูจะเป็นผู้กระตุ้นความสนใจของนักเรียนในการพูด โดยให้นักเรียนวางแผนการพูดของตนเอง และศึกษาทำความเข้าใจรูปแบบของการพูด

ขั้นที่ 2 เตรียมข้อมูลและออกแบบการพูด ที่ให้นักเรียนหาข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่จะพูดและวางการพูด ผ่านการสอนแบบ Scaffolding หรือนักเรียนเป็นผู้วางแผนเองจากประสบการณ์ของนักเรียน

ขั้นที่ 3 สร้างผลงานการพูด เป็นขั้นตอนที่ให้นักเรียนได้พูดตามที่ได้วางแผนไว้ ซึ่งเน้นการให้นักเรียนพัฒนาความคล่องแคล่วในการแสดงออกมากกว่าความถูกต้อง

ขั้นที่ 4 พิจารณาภาษา ทักษะ และกลยุทธ์ในการพูด โดยนักเรียนได้พัฒนาการพูดของตนเอง หลังจากได้รับข้อเสนอแนะจากการทำกิจกรรมในขั้นตอนที่ 3

ขั้นที่ 5 สร้างผลงานการพูดอีกครั้ง โดยนักเรียนจะปฏิบัติการพูดเหมือนกับในขั้นตอนที่ 3 และแก้ไขเพิ่มเติมตามกระบวนการปรับปรุงพัฒนาที่เกิดขึ้นในขั้นตอนที่ 4

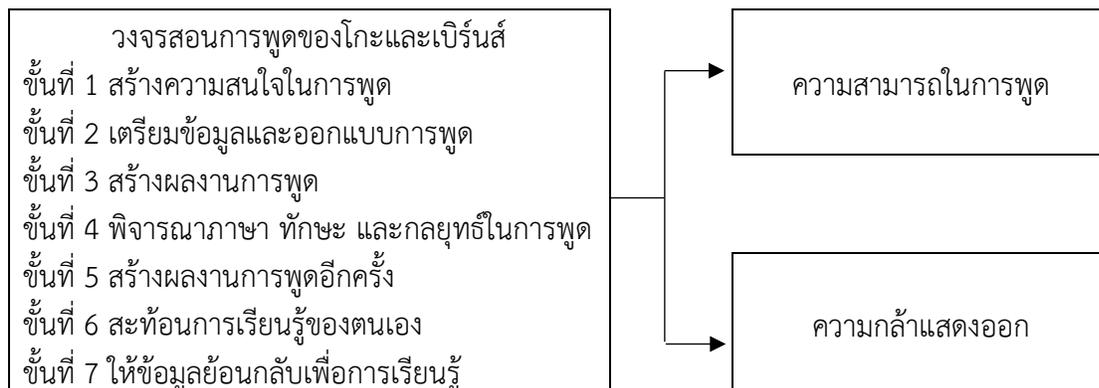
ขั้นที่ 6 สะท้อนการเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งขั้นตอนนี้เป็นการสรุปผลจากการปฏิบัติการพูด โดยใช้วิธีการสังเกตและประเมินตนเอง และสะท้อนจากเพื่อน

ขั้นที่ 7 ให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อการเรียนรู้ โดยครูให้ข้อเสนอแนะผู้เรียนได้จากการสะท้อนของนักเรียนที่ส่งกลับมา โดยอาจเป็นการให้ข้อคิดเห็นหรือระดับคะแนนจากการสังเกตการพูด

เห็นได้ว่าวงจรสอนการพูดมีขั้นตอนให้นักเรียนได้ปรับปรุงแก้ไขการใช้ภาษาการพูด ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจและสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ดีมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังช่วยส่งเสริมความกล้าแสดงออกของนักเรียน จากการให้โอกาสนักเรียนได้เตรียมตัวในการพูดทั้งการหาข้อมูลและการได้รับคำแนะนำจากครู รวมถึงการฝึกประสบการณ์หลายครั้ง ทำให้นักเรียนลดความกลัวและเพิ่มความกล้าแสดงออกให้มากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงเลือกนำวงจรสอนการพูดมาใช้พัฒนาความสามารถในการพูดและความกล้าแสดงออก

กรอบแนวคิดการวิจัย

การพัฒนาความสามารถในการพูดและความกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยวงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ด้วยวงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์ ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลลัพธ์จากกรอบแนวคิดการวิจัย มีความสัมพันธ์กับผลลัพธ์ด้านความสามารถในการพูด ด้านความกล้าแสดงออกจาก ประการหนึ่งหากการพูดคือความกังวลหรือความไม่มั่นใจทำให้ไม่กล้า แสดงออกผ่านการพูด ปัญหาดังกล่าวนี้สามารถพัฒนาได้โดยการฝึกอย่างต่อเนื่อง ด้วยเหตุนี้ การพัฒนา ทักษะการพูดและความกล้าแสดงออกจึงควรดำเนินไปพร้อม ๆ กัน เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูด ที่สูงขึ้น

ระเบียบวิธีวิจัย

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในการพูดและความกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์เป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre-experimental Research) ใช้แบบแผนการวิจัยการทดลองกลุ่มเดียวแบบทดลองซ้ำและวัดซ้ำ (One-Shot Repeated Measures Design) ที่มีการจัดกระทำตัวแปรและวัดผลหลังการจัดกระทำหลายครั้ง

ประชากรและตัวอย่างการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแห่งหนึ่งสังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ทั้งหมด 12 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 430 คน ตัวอย่างการวิจัยที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3/10 โรงเรียนทวีธาภิเศก ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 36 คน ซึ่งได้มาด้วยวิธีการสุ่มแบบ กลุ่ม (Cluster Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้การพูดโดยใช้วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์ ผู้วิจัยออกแบบ กิจกรรม การเรียนรู้โดยใช้วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์ ของ Goh and Burns (2012) ตามกระบวนการ 7 ขั้นตอน โดยจัดทำแผนจัดการเรียนรู้ละ 1 วงจร จำนวน 4 แผน ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการพูดเล่าเรื่อง 2) แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการพูดแสดงความคิดเห็น 3) แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการพูดวิจารณ์ และ 4) แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการพูดโน้มน้าว โดยจำนวนแผนละ 3 คาบ รวมทั้งหมด 12 คาบ และเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญในด้านเนื้อหา ผู้เชี่ยวชาญด้านการ สอน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความตรงเชิงเนื้อหา และวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence; IOC) ระหว่างจุดประสงค์ การเรียนรู้ เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ และการประเมินผลการเรียนรู้ พบว่ามีค่า ดัชนีความสอดคล้อง 0.66-1 และผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อคิดเห็นว่าแผนการจัดการเรียนรู้สามารถใช้ได้จริง

แล้วจึงนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนซึ่งไม่ใช่ตัวอย่างการวิจัยแล้วพัฒนา จากนั้นจึงนำไปทดลองใช้กับตัวอย่างการวิจัย

2. แบบวัดความสามารถในการพูด ใช้วัดความสามารถในการพูดของกลุ่มตัวอย่างหลังการจัดการเรียนรู้แต่ละวงจร โดยมีลักษณะเป็นแบบสังเกตพฤติกรรมที่สร้างขึ้นตามองค์ประกอบการประเมินการพูดที่สังเคราะห์ จากแนวคิดของนักวิชาการด้านการพูด (Tunnarut, 2013; Sangchatkeaw, 2011; Chuadnuch, 2018; French, 2003; American Association of Colleges and Universities, 2007; Morreale et al., 2007; Schreiber et al., 2012) และเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญในด้านเนื้อหา ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความตรงเชิงเนื้อหา และวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ และการประเมินผลการเรียนรู้ พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1 พร้อมให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงข้อคำถามให้ชัดเจนและตรงประเด็นมากยิ่งขึ้น แล้วจึงนำแบบประเมินที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนซึ่งไม่ใช่ตัวอย่างการวิจัยแล้วพัฒนา จากนั้นจึงนำไปทดลองใช้กับตัวอย่างการวิจัย ผลการทดสอบคุณภาพเครื่องมือพบว่าโดยมีค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ที่ระดับ 0.95 เฉลี่ยอยู่ระหว่าง 0.838 ถึง 0.971

3. แบบประเมินความกล้าแสดงออก สร้างแบบประเมินความกล้าแสดงออก เป็นแบบมาตรประมาณค่า (Rating Scale) โดยกำหนดข้อคำถามจำนวน 25 ข้อ ตามองค์ประกอบความกล้าแสดงออกของ Pfeiffer and Jones (1976: 60) โดยข้อคำถามที่เป็นพฤติกรรมกล้าแสดงออกจะมีคะแนนบวก ในขณะที่ข้อคำถามที่ไม่เป็นพฤติกรรมกล้าแสดงออกจะเป็นคะแนนลบ โดยมีระดับพฤติกรรม 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด และเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญในด้านเนื้อหา ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความตรงเชิงเนื้อหา และวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1 พร้อมให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงข้อคำถามให้ชัดเจนและตรงประเด็นมากยิ่งขึ้น แล้วจึงนำแบบประเมินที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนซึ่งไม่ใช่ตัวอย่างการวิจัยแล้วพัฒนา จากนั้นจึงนำไปทดลองใช้กับตัวอย่างการวิจัย ผลการทดสอบคุณภาพเครื่องมือพบว่าแบบวัดจิตสำนึกมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.91 ซึ่งมีคุณภาพสอดคล้องตามเกณฑ์ จากนั้นผู้วิจัยคัดเลือกข้อคำถามแต่ละด้านให้ เหลือด้านละ 5 ข้อ ซึ่งพิจารณา จากค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาชเมื่อตัดข้อคำถามนั้น (Cronbach's Alpha if Item Deleted) โดยเลือกตัดข้อคำถามที่ทำให้ค่าสัมประสิทธิ์ลดลงสูงสุดออกให้เหลือจำนวน 5 ข้อ รวมทั้ง 4 ด้าน จำนวน 20 ข้อ

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ได้แก่ 1. ผู้วิจัยดำเนินการจัดการเรียนรู้อยู่โดยใช้วงจรถอนการพูดของโกะและเบิร์นส์ ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แผนละ 1 วงจร จำนวน 4 แผน แผนละ 3 คาบ รวม 12 คาบ จัดการเรียนรู้อยู่ในช่วงภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ใช้เวลาในการทดลองสัปดาห์ละ 3 คาบ จำนวน 4 สัปดาห์ 2. ผู้วิจัยประเมินความสามารถในการพูดและความกล้าแสดงออกด้วยแบบประเมินความสามารถในการพูด และแบบประเมินความกล้าแสดงออก ในคาบสุดท้ายของแต่ละวงจร 3. ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากแบบประเมินความสามารถในการพูด และแบบประเมินความกล้าแสดงออกในทุกวงจรมาวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักการทางสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานและสรุปผลการทดลองในการวิจัย ดังนี้ 1. วิเคราะห์ความสามารถในการพูด จากคะแนนที่ได้จากแบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนตัวอย่างการวิจัย โดยวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการพูด โดยการทดสอบ One-way Repeated Measures ANOVA 2. วิเคราะห์ความกล้าแสดงออกจากคะแนนที่ได้จากแบบประเมินความกล้าแสดงออกของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความกล้าแสดงออก โดยการทดสอบ One-way Repeated Measures ANOVA

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการพูดของนักเรียนที่เป็นตัวอย่างการวิจัย หลังเรียนรู้อยู่ด้วยวงจรถอนการพูดของโกะและเบิร์นส์แต่ละวงจร มีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

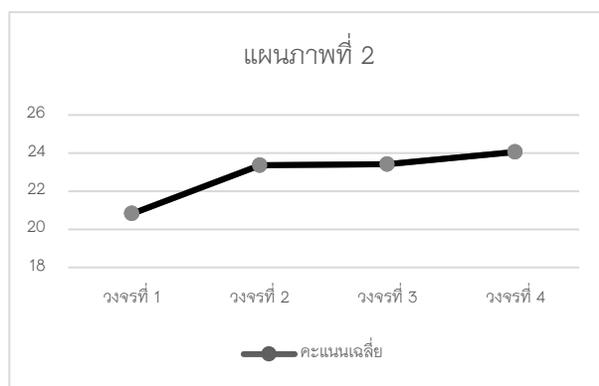
ตารางที่ 2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยวงจรถอนการพูดของโกะและเบิร์นส์

ครั้งที่วัด	N	M	SD	SE	95% CI	
					LB	UB
หลังวงจรที่ 1	34	20.82	4.30	.737	19.33	22.32
หลังวงจรที่ 2	34	23.35	4.24	.727	21.87	24.83
หลังวงจรที่ 3	34	23.41	4.17	.715	21.96	24.87
หลังวงจรที่ 4	34	24.06	3.53	.606	22.83	25.29

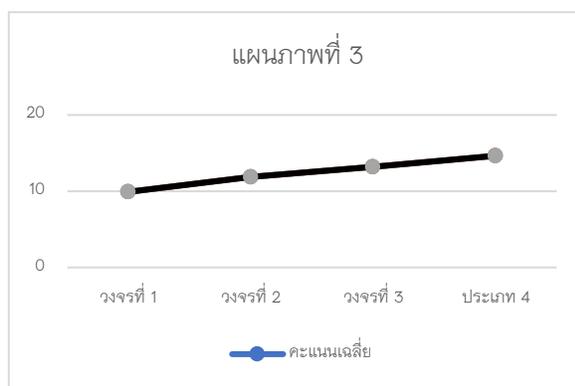
Pairwise Comparison

คู่อุปการทดสอบ (I-J)	D (I-J)	SE	p	LB	UB
วงจร 1-2	-2.53*	.423	.000	-3.72	-1.34
วงจร 1-3	-2.59*	.437	.000	-3.82	-1.36
วงจร 1-4	-3.24*	.433	.000	-4.45	-2.02
วงจร 2-3	-.059	.126	1.000	-.413	.296
วงจร 2-4	-.71*	.200	.008	-1.27	-.14
วงจร 3-4	-.65*	.193	.012	-1.19	-.11

จากข้อมูลในตารางข้างต้น พบว่า คะแนนความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในวงจรถ่ายที่ 1 เท่ากับ 20.82 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.30 วงจรถ่ายที่ 2 เท่ากับ 23.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.24 วงจรถ่ายที่ 3 เท่ากับ 23.41 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.17 และวงจรถ่ายที่ 4 เท่ากับ 24.06 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.53 และเมื่อตรวจสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวงจรถ่ายของโกะและเบิร์นผ่านการวิเคราะห์ด้วยสถิติ One-way Repeated Measures ANOVA พบว่ามีค่าคะแนนแตกต่างกัน โดยคะแนนเฉลี่ยวงจรถ่ายที่ 2 (23.35) วงจรถ่ายที่ 3 (23.41) และวงจรถ่ายที่ 4 (24.06) สูงกว่าวงจรถ่ายที่ 1 (20.82) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p < .000$) คะแนนเฉลี่ยวงจรถ่ายที่ 4 สูงกว่า วงจรถ่ายที่ 2 และวงจรถ่ายที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และคะแนนเฉลี่ยในวงจรถ่ายที่ 2 ไม่แตกต่างจากวงจรถ่ายที่ 3 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยสามารถพิจารณาแผนภาพประกอบได้

ภาพที่ 2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วงจรถ่ายของโกะและเบิร์นหลังจากการเรียนรู้ในแต่ละวงจรถ่าย

ภาพที่ 3 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วงจรถ่ายของโกะและเบิร์นหลังจากการเรียนรู้ในแต่ละวงจรถ่าย

จากแผนภาพที่ 2 พิจารณาได้ว่าคะแนนความสามารถในการพูดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นมีแนวโน้มสูงขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับจากการวัดซ้ำทั้ง 4 ครั้ง โดยในการวัดความสามารถในการพูดหลังจัดการเรียนรู้ในวงจรที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 20.82 เมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนหลังจัดการเรียนรู้ในวงจรที่ 2 พบว่า เพิ่มขึ้นเป็น 23.35 อย่างไรก็ตาม หลังการจัดการเรียนรู้ในวงจรที่ 3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการพูดเท่ากับ 23.41 ซึ่งใกล้เคียงกับการจัดการเรียนรู้ในวงจรที่ 2 และเมื่อวัดซ้ำหลังจากการจัดการเรียนรู้ในวงจรที่ 4 พบว่า คะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเป็น 24.06 จึงสรุปได้ว่า หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นนักเรียนมีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการพูดสูงขึ้น

2. ผลการวิเคราะห์ความกล้าแสดงออกของนักเรียนที่เป็นตัวอย่างการวิจัย หลังเรียนรู้ด้วยวงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์ พบว่า นักเรียนที่เรียนรู้โดยใช้วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์ มีคะแนนเฉลี่ยความกล้าแสดงออกตามรายละเอียดตามตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยวงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์

ครั้งที่วัด	N	M	SD	SE	95% CI	
					LB	UB
หลังวงจรที่ 1	34	9.92	2.24	.384	9.142	10.705
หลังวงจรที่ 2	34	11.90	2.89	.496	10.891	12.909
หลังวงจรที่ 3	34	13.18	2.39	.410	12.342	14.011
หลังวงจรที่ 4	34	14.65	2.45	.420	13.799	15.507

Pairwise Comparison						
คูการทดสอบ (I-J)	D (I-J)	SE	p	LB	UB	
วงจร 1-2	-1.976*	.186	.000	-2.498	-1.455	
วงจร 1-3	-3.253*	.374	.000	-4.303	-2.203	
วงจร 1-4	-4.729*	.428	.000	-5.932	-3.527	
วงจร 2-3	-1.276*	.401	.019	-2.402	-.151	
วงจร 2-4	-2.753*	.455	.000	-4.030	-1.476	
วงจร 3-4	-1.476*	.333	.001	.543	2.410	

จากข้อมูลในตารางที่ 3 พบว่า คะแนนความกล้าแสดงออกนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในวงจรที่ 1 เท่ากับ 9.92 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.24 แปลผลได้ว่านักเรียนมีความกล้าแสดงออกในระดับปานกลาง วงจรที่ 2 เท่ากับ 11.90 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.89 หมายความว่านักเรียนมีความกล้าแสดงออกในระดับปานกลาง วงจรที่ 3 เท่ากับ 13.18 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.39 แปล

ผลได้นักเรียนมีความกล้าแสดงออกในระดับมาก และวงจรถี 4 เท่ากับ 14.65 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.45 หมายความว่านักเรียนมีความกล้าแสดงออกในระดับมาก

เมื่อวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยความกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่ามีค่าคะแนนแตกต่างกันทุกคู่ โดยคะแนนเฉลี่ยวงจรถี 2 (11.90) วงจรถี 3 (13.18) และวงจรถี 4 (14.65) สูงกว่าวงจรถี 1 (9.92) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 คะแนนเฉลี่ยวงจรถี 4 สูงกว่า วงจรถี 2 และวงจรถี 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และคะแนนเฉลี่ยในวงจรถี 3 สูงกว่าวงจรถี 2 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 สามารถแสดงได้ดังแผนภาพที่ 2 ซึ่งพิจารณาได้ว่าคะแนนความกล้าแสดงออกของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นมีแนวโน้มสูงขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับจากการวัดซ้ำทั้ง 4 ครั้ง โดยในการวัดความกล้าแสดงออกหลังจัดการเรียนรู้ในวงจรถี 1 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 9.92 เมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนหลังจัดการเรียนรู้ในวงจรถี 2 พบว่า เพิ่มขึ้นเป็น 11.90 หลังการจัดการจัดการเรียนรู้ในวงจรถี 3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยความกล้าแสดงออกเพิ่มขึ้นเป็น 13.18 และเมื่อวัดซ้ำหลังจากการจัดการจัดการเรียนรู้ในวงจรถี 4 พบว่า คะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเป็น 14.65 เมื่อพิจารณาการวิเคราะห์ลักษณะของข้อมูลที่ได้จากผลการวิเคราะห์ Repeated Measure Anova พบว่าข้อมูลมีลักษณะการเพิ่มขึ้นใกล้เคียงกับลักษณะเชิงเส้นตรง (Linear) ($F = 98.883$ $p = .000$) จึงสรุปได้ว่าหลังจากนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นนักเรียนมีแนวโน้มที่จะมีความกล้าแสดงออกสูงขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้การพูดโดยใช้วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นมีคะแนนความสามารถในการพูดและคะแนนความกล้าแสดงออกจากการวัดแต่ละวงจรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้วิจัยมีประเด็นในการอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

1. ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการใช้วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นแต่ละวงจรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 โดยมีประเด็นการอภิปราย ดังนี้

คะแนนความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนในวงจรถี 1 2 และ 4 สูงขึ้นตามลำดับ เป็นผลมาจากการใช้วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์น ซึ่งเป็นวงจรสอนการพูดที่เน้นให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติการพูดหลายครั้ง จนทำให้การพูดของนักเรียนมีพัฒนาการดีขึ้น เนื่องจากการพูดเป็นทักษะจึงต้องใช้การฝึกปฏิบัติ ยิ่งหากฝึกปฏิบัติมากขึ้นก็จะสามารถทำได้ดีขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของ

นักวิชาการ (Jaffe, 2004; Boonprasert, 2016; Anantasarn, 2013) ที่กล่าวว่า การฝึกพูดซ้ำ ๆ จะช่วยพัฒนาการพูดให้ดีขึ้น ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาการพูดของตนเองให้ดีขึ้น โดยเรียนรู้จากประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในการพูดครั้งที่ 1 (ขั้นตอนที่ 3) ที่ให้นักเรียนได้รับฟังข้อเสนอแนะจากผู้อื่น ร่วมกับประสบการณ์ การพูดของตนเองจนพัฒนาเป็นการพูดครั้งที่ 2 (ขั้นตอนที่ 5) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Del Rosario (2019) ที่พบว่า วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์สามารถพัฒนาทักษะการพูดได้ เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Inprom (2020) ซึ่งศึกษาเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของข้าราชการ สังกัดกองบิน 4 ก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้โมเดลวงจรสอนการพูด มีผลการวิจัยว่า กลุ่มตัวอย่างการวิจัยมีคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้การพูดโดยใช้วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์ สามารถพัฒนาการพูดตามองค์ประกอบของการพูดที่ประกอบด้วย ผู้พูดหรือผู้ส่งสารหรือแหล่งส่งสาร (Sender or speaker or source) ผู้ฟังหรือผู้รับสาร (Receiver or listener) สารหรือเนื้อหาสาระหรือเรื่องที่จะพูด (Message) เครื่องสื่อสารหรือช่องทางการสื่อสาร (Channel) และผลของการสื่อสารหรือการตอบสนองจากผู้ฟัง (Communication Effects or Feedback) (Tunnarut, 2013; Sangchatkeaw, 2011; Anantasarn, 2013; Chuadnuch, 2018; Khomfoong, 2017) กล่าวคือ ขั้นตอนที่ 1 ของวงจรสอนการพูดเป็นการสร้างความสนใจในการพูด ซึ่งเป็นการเตรียมความพร้อมของผู้พูดซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของกระบวนการสื่อสาร

ขั้นตอนที่ 2 การเตรียมข้อมูลและออกแบบการพูด เป็นการวางแผนและรวบรวมข้อมูลเพื่อเตรียมบทพูดให้เหมาะสมกับผู้ฟัง ซึ่งช่วยพัฒนาองค์ประกอบด้านผู้ฟังและด้านสาร เช่นเดียวกันกับขั้นตอนที่ 4 การพิจารณาภาษา ทักษะ และกลยุทธ์ในการพูด ที่นอกจากจะช่วยพัฒนาองค์ประกอบด้านผู้ฟังและด้านสารแล้ว ยังช่วยพัฒนาองค์ประกอบด้านเครื่องสื่อสารในการปรับปรุงภาษาหรือการใช้ถ้อยคำที่เป็นสื่อให้ผู้ฟังสามารถรับสารได้จนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่ต้องการสื่อสารอย่างชัดเจน และองค์ประกอบด้านผลของการสื่อสารหรือการตอบสนองจากผู้ฟังได้รับการพัฒนาจากขั้นตอนที่ 6 จากการทำผู้ฟังซึ่งก็คือเพื่อนร่วมชั้นของนักเรียนได้สะท้อนผลลัพธ์จากการฟังให้แก่ผู้เรียนที่เป็นผู้พูด

การฝึกการพูดในขั้นตอนที่ 3 สร้างผลงานการพูด และขั้นตอนที่ 5 สร้างผลงานการพูดอีกครั้ง ในวงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์ยังส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการพูดมากขึ้น จึงส่งผลให้คะแนนความสามารถในการพูดของนักเรียนสูงขึ้น สอดคล้องกับที่นักวิชาการ (Jaffe, 2004; Anantasarn, 2013; Promnimitkul, 2020) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดสามารถฝึกฝน จนเกิดเป็นประสบการณ์และความชำนาญได้

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์จึงสอดคล้องและสนับสนุนองค์ประกอบของการพูดทั้งการกำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหา การเรียบเรียง การออกเสียง การใช้ภาษา

น้ำเสียง บุคลิกภาพ และกิริยาท่าทาง การจัดการเรียนรู้โดยใช้วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์จึงช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนให้มากขึ้นได้

2. ผลการวิจัยพบว่า ความกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการใช้วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์แต่ละวงจรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 โดยมีประเด็นการอภิปราย ดังนี้

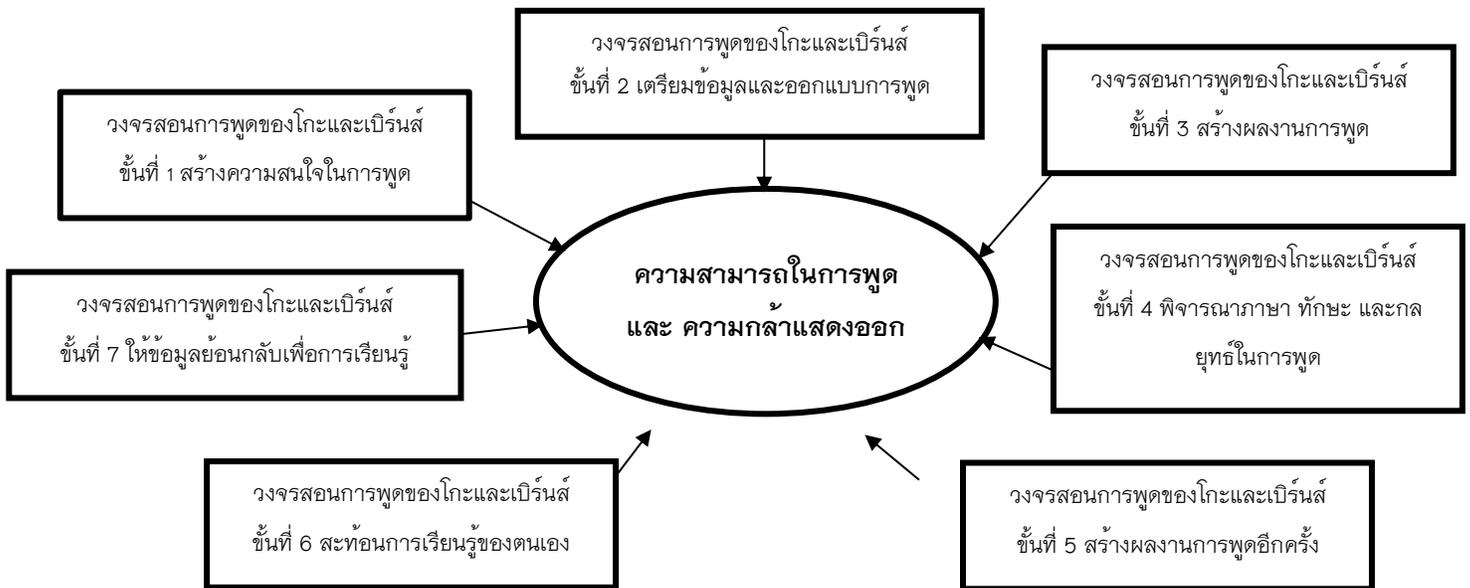
การจัดการเรียนรู้การพูดโดยใช้วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์ สามารถพัฒนาความสามารถในความกล้าแสดงออกได้ เนื่องจากวงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์ขั้นตอนที่ สอดคล้องกับองค์ประกอบในการพัฒนาความกล้าแสดงออก คือ การกล้าแสดงออกทางภาษา (Verbal Assertion) การกล้าแสดงออกทางอวัจนภาษา (Nonverbal Assertion) การกล้าแสดงออกทางความคิด (Cognitive Assertion) ซึ่งเป็นทักษะหลักของความกล้าแสดงออกตามแนวคิดของ Pfeiffer and Jones (1976, p. 60) โดยขั้นตอนดังกล่าวได้แก่ ขั้นที่ 2 เตรียมข้อมูลและออกแบบการพูด ซึ่งเป็นขั้นตอนในการหาข้อมูลสนับสนุนสิ่งที่จะพูดและให้เวลาในการวางแผนการพูดซึ่งช่วยส่งเสริมการเรียบเรียงความคิด สอดคล้องกับองค์ประกอบด้านการกล้าแสดงออกทางความคิด (Cognitive Assertion) และขั้นที่ 4 พิจารณาภาษา ทักษะและกลยุทธ์ในการพูด ซึ่งเน้นการพัฒนาความถูกต้องในการใช้ภาษารวมถึงการใช้ทักษะและกลยุทธ์ โดยการตรวจสอบคำศัพท์ ไวยากรณ์ การใช้น้ำเสียง รวมถึงการตรวจสอบบทพูด หลังจากที่ได้ฝึกพูดแล้วที่ช่วยส่งเสริมองค์ประกอบการกล้าแสดงออกทางภาษา และการกล้าแสดงออกทางอวัจนภาษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Del Rosario (2019) ที่ศึกษาการใช้วงจรสอนการพูดแก้ไขความกังวลในการพูดภาษาต่างประเทศ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า วงจรสอนการพูดนี้สามารถลดความกังวลในการพูดได้

นอกจากนี้ วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์ที่ให้นักเรียนได้ฝึกพูดซ้ำและให้โอกาสได้ปรับปรุงพัฒนาการพูด ยังช่วยลดความกังวลและสร้างความเชื่อมั่นในการพูดซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีความกล้าแสดงออกมากขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของ Jaffe (2004); Anantasarn (2013) และ Promnimitkul (2020) ที่มีความคิดเห็นตรงกันว่า การสร้างความเชื่อมั่นและลดความกังวลในการพูดสามารถทำได้โดยการเรียนรู้การพูดและการฝึกพูด

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์สอดคล้องและสนับสนุนองค์ประกอบของความกล้าแสดงออกโดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านอวัจนภาษา และอวัจนภาษาที่สัมพันธ์กับการพูด ดังนั้นการจัดการเรียนรู้โดยใช้วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์จึงช่วยพัฒนาความกล้าแสดงออกของนักเรียนได้

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัยในครั้งนี้เป็นการประยุกต์วงจรการสอนพูดของโกะกับเบิร์นกับการสอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาเป็นงานวิจัยเล่มแรกในประเทศไทย โดยกระบวนการองค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากการวิจัยพบว่าสามารถนำมาปรับใช้กับการสอนภาษาไทยได้ เนื่องจากงานวิจัยที่นำแนวคิดนี้มาใช้ส่วนใหญ่จะเป็นงานวิจัยด้านการสอนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังทำให้เห็นว่าการสอนการพูดจำเป็นต้องใช้เวลาและโอกาสในการฝึกฝน เนื่องจากการสอนการพูดมักสอนทฤษฎีและให้นักเรียนสอบปฏิบัติทันที และสอบได้เพียงครั้งเดียว ซึ่งอาจมาจากข้อจำกัดด้านเวลาเรียน แต่การสอนพูดตามวงจรสอนการพูดนี้ทำให้เห็นว่าการให้เวลาและโอกาสนักเรียนฝึกปฏิบัติจะช่วยให้นักเรียนพูดได้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้นักเรียนกล้าแสดงออกและเกิดความมั่นใจ ตามภาพดังนี้

ภาพที่ 4 แผนภาพองค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

สรุป

วงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์สามารถพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ อย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยนักเรียนมีคะแนนการพูดในวงจรสุดท้ายสูงกว่าในวงจรแรก อีกทั้งวงจรสอนการพูดของโกะและเบิร์นส์ยังสามารถพัฒนาความกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้อีกด้วย โดยนักเรียนมีคะแนนความกล้าแสดงออกสูงขึ้นตามลำดับจากการพูดในแต่ละวงจร ซึ่งจะเป็นประโยชน์สำหรับนักการศึกษาหรือผู้ที่สนใจการพัฒนาความสามารถในการพูดและความกล้าแสดงออก

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

เนื่องจากในงานวิจัยฉบับนี้พบว่า ส่วนสำคัญของวงจร คือ การสะท้อนผลการปฏิบัติและนำไปปรับปรุงในการปฏิบัติซ้ำ นักเรียนจึงสามารถพัฒนาการพูดได้ ดังนั้น ครูจึงควรออกแบบกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกพูดและแสดงความคิดเห็นต่อการพูดของผู้อื่น และปฏิบัติซ้ำจนเกิดความคุ้นชินและลดความเขินอายได้

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

จากการดำเนินการวิจัยทำให้พบว่าควรเว้นระยะเวลาสำหรับการเตรียมการพูดและการค้นหาข้อมูลของนักเรียนให้เหมาะสม จะช่วยให้นักเรียนเตรียมตัวได้ดีและมีความมั่นใจมากขึ้น เนื่องจากในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทดลองรอบวงจรเพียง 4 ครั้ง ครั้งละ 1 สัปดาห์ สำหรับการเตรียมการพูด การปฏิบัติการพูดทั้ง 2 ครั้ง และการให้ผลป้อนกลับ และพบข้อสังเกตว่า เวลาอาจเป็นหนึ่งในปัจจัยที่ส่งต่อพัฒนาการพูด ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปจึงควรศึกษาอิทธิพลของเวลาที่ใช้ในการเตรียมการพูดหรือระยะเวลาในการใช้วงจร รวมถึงอิทธิพลของเรื่องที่พูดด้วย

References

- American Association of Colleges and Universities. (2007). *VALUE rubrics – Oral communication*. Retrieved September 5, 2021, from <https://www.aacu.org/initiatives/value-initiative/value-rubrics/value-rubrics-oral-communication>
- Anantasarn, S. (2013). *Speaking for communication: THC 6203*. Ramkhamhaeng Press.
- Angkuldee, S. (2020). *The Effects of Cooperative Learning Management to Develop Thai Language Speaking Skill of Mathayom Suksa V Students*. *STOU Education journal*, 13(1), 220–223.
- Boonprasert, P. (2016). *Rhetoric: The science and art of speaking to develop communication skills*. Aiyara 12 Press.
- Chuadnuch, W. (2018). *Speaking in mass media. (5th ed.)*. Ramkhamhaeng Press.
- Del Rosario, M J. (2019). The road to multi-literacy: Teaching speaking cycle and foreign language speaking anxiety. *International Journal of Scientific and Research Publications*, 9(2), 230–236. <http://dx.doi.org/10.29322/IJSRP.9.02.2019.p8629>
- Fadel, C. (2019). *P21 framework*. Retrieved September 5, 2021, from <https://www.oecd.org/site/educeri/21st.pdf>

- Pfeiffer, J. W. & Jones, J. E. (1973). *The 1973 annual handbook for group facilitators*. Pfeiffer & Company.
- French, A. (2003). *The development of a set of assessment criteria for Speaking Tests*.
<http://www.CambridgeESOL.org/researchnotes>
- Goh, C. C. M. & Burns, A. (2012). *Teaching speaking: A holistic approach*. Cambridge University Press.
- Inprom, K. (2020). *Application of the teaching–speaking cycle model to improve the English speaking skills of wing 4 officers, Royal Thai Air Force* [Master’s thesis, Rangsit University].
- Jaffe, C. (2004). *Public speaking: concepts and skills for a diverse society* (4th ed.). Thomson/Wadsworth.
- Kelly, C. (1979). *Assertion training: A facilitator’s guide*. California University Associates.
- Khomfoong, C. (2017). *Discourse for teachers*. Silpakorn University press.
- Schreiber, L. & Hartranft, M. (2011). *Introduction to public speaking*. Retrieved September 5, 2021, from <http://publicspeakingproject.org/PDF%20Files/.pdf>
- Morreale, S., Moore, M., Surges–Tatum, D., & Webster, L. (2007). *The competent speaker speech evaluation form* (2nd ed.). National Communication Association.
- Office of the basic education commission Ministry of Education. (2008). *Basic education core curriculum 2008*. (3rd ed.). Agricultural cooperative printing demonstrations of Thai Ltd.
- Promnimitkul, K. (2020). *Public speaking*. Faculty of Management Science, Silpakorn University.
- Sangchatkeaw, S. (2011). *Speaking in the community*. Silpakorn University Sanam Chandra Palace area Press.
- Schreiber, L., Paul, G. & Shibley, L. R. (2012). The development and test of the public speaking competence rubric. *Communication Education*, 61(3), 205 – 233. <http://dx.doi.org/10.1080/03634523.2012.670709>
- Shelton, J.L. (1977). Assertive training is in group. *The personnel and guidance journal*, 54(8), 420–424.
- Tunnarut, C. (2013). *Basic speaking* (12th ed.). Ramkhamhaeng Press.
- Verderber, R. F. (2003). *The challenge of effective speaking* (12th ed.). Thomson/Wadsworth.